

„Ta nagajivec!“

„Konrad, s solnčnim žarkom je kakor z najino ljubeznijo. Kako vroče pripeka poleti na ubogo zemljo, da se poti in suši, da zdihuje po dežju! In ko pride hladna ploha, ko nebo rosi blagoslov na suho prst, je vse pozabljeno in odpuščeno. Pomlajena zemlja s hrepenenjem čaka solnčnega žarka, da prisije izza nakopičenih oblakov in jo pogreje. Tudi nama je povzročila ljubezen mnogo neprilik, mnogo bridkih ur. Danes nama je spomin nanje prijeten. Ali ni tako, Konrad?“

„Da, tako je, dušica. Jaz sem bil tvoj rabelj, mučil sem te do smrti. Ti si mi pa angel varih, rešila si mi življenje, dala poguma, vlila olja v rane in me ozdravila.“

„Ne govori o tem, dragec!“

Mrak je padal na zemljo. Vse je bilo tiho, na obzorje je priveslala luna. Gola drevesa in šelesteči gozdovi so metali temne fantastične sence v večer. Čarobnost je legala v njuni srci. Globok mir je vladal povsod. Vsakdanje stvari in skrbi so se jima zdele majhne, nevedne spomina in boja, vstajale so misli, ki jih nista izgovorila, a jasno čutila v svoji duši, čutila sta, da sta več kot majhna otroka zemlje. Mračne zavese so se razprostirale okroginokrog in svet se je zdel ponosen božji hram, v katerem naj človek s solzami moli in občuduje gorko sapo božjega diha.

Olga je sedla h klavirju in izpod njenih prstov so zabrneli srebrni glasovi tihe, vdane simfonije. Konrad je stal od daleč in si ni upal motiti njene zamišljenosti. In zapela je s srebrnim glasom. Konrad je čul v njem veselje in tiho tolažbo. Pozabil je na nekdanje sanje o slavi, o burnih aplavzih, žarečih pogledih, na sanje o damah, ki se sklanjajo iz lož in sipajo cvetja na oder mlademu pevcu, ki jih je očaral s svojim petjem. Pogledal je v Olgine oči

in zapazil, da so bile nedolžne in čiste, kot oči tri-letnega otroka. In začutil je v svoji duši tolažbo, veliko vero in upanje.

* * *

Pred kratkim sem bil v Ljubljani. Obiskal sem tedaj Konrada Pavliča in se čudil njegovi izpremembi. Zrastla mu je dolga rumena brada, obraz gleda zadovoljno v svet, oči so vesele. Našel sem tudi Olgo, ki mu sladi dni življenja in krasi njegov dom kot vrtnica.

Sedeli smo pri mizi in se pogovarjali o zanimivih in nezanimivih stvareh.

„Prijatelj, kako se počutiš?“ sem ga vprašal.

„Dobro, hvala. Kadar mi je dolgčas, igram kitaro, in Olga mi zapoje. Če priplava oblak in zasenči nebo najine zakonske sreče, ga prepodi kmalu Olga s svojo skrbno roko. Zlato srce ima moja ženica. — Ali hočeš, da tudi tebi zaigram?“

Snel je kitaro s stene, udobno sedel na zofu iz zabrenkal pesem cigana - barona :

In slavček milo je žgoled tja v noč :

Ljubezen, ljubezen je visoka božja moč.

Olgine oči so ga zrle z zadovoljno radostjo.

Po stenah je bilo razobešenih par pokrajinskih slik, mala kopija Leonardove Zadnje večerje in Rafaelove Madone della Sedia. Med Olgino in Konradovo fotografijo pa visi v velikem okvirju smrekova vejica z vsemi slaščicami, ki jih je prejel Pavlič za božično darilo. Tudi orehi se še drže vejice in skoro gotovo so v njih shranjeni celo zlati v spomin ljubezni in zvestobe. Pod smrekovo vejico sem zapazil v neznatnem okvirju sliko dr. Rakarja, kateremu sta hvaležna mlada poročenca iz srca in mu ostaneta vdana do smrti.

Prijetno mi je bilo v Konradovi in Olgini družbi, kot bi prišel iz svoje samote v drug svet.

KOZAŠKA KOČA